

NOVINE

Političen list za Prekmurske Slovence.

: : Prihaja vsako nedelo. : :

Cena Novin je na letošnje leto brez Marijinoga Lista i kalendara Srca Jezušovoga 6 K, s tema pa 10 K.

Dva tabora v Celju.

Kristus in belial. Teva dva sta vojvoda teva tabora. Kristus je vođa tabor pri Sv. Jožefi, tabor pobožnih žen, vervajočih mater, štere so prišle kak nekda Magdalena k nogam Zveličanovim, da se več nikdar ne bi odtrgale od Njega, da bi z celov svojov družinov vsikdar verne ostale tistim navukom, štere je On, te večni glaso.

Belial, to je Kristusov sovražnik, je vodo tabor v mestu, tabor slobodnomiselnih dijakov.

Glejmo te dvojni tabor. Nad prvim se odpira nebo in ž njega zove Večni kralj, te najmilejši in najboljši vse — nevučene i proste tudi — v mir. Tisti je zove, ki je kralj, kajti mir je blaženost, Bog pa je sama večna blaženost, štera se ne more zmenjšati, ne vkaliti. Vsaka duša toga tabora je dobila pri sklepi dar Marije Magdalene, dar z Kristusovih vüst. Odpustijo se ti grehi, idi vu miri. Zastavo božjega miru so nesle v svoje domove žene z tabora pri Sv. Jožefi, da pod njeno senco, pod njeno varstvo, da pod Kristušovega Srca obrambo spravijo moža, deco, držino, kratko celo družino.

Drugi tabor je nevučenim, prostim ne dovalo pristopa. Taborili so se samo »vučeni«, da bi razširilo vučeness belialovo. L. 1880. je ustanovljeno društvo »Mednarodne zveze Svobodne Misli«, štero po celom sveti zbira v svoje vrste duševne norce, to je tiste, ki vero tajijo. Namen toga društva je »naj se človeštvo oprusti verskih presodkov«. To toliko pomeni, naj človek ne vmisli, da je krasti, bujti koga, hišo

njemi užgati od Boga prepovedano, grešno delo i da je pravica, čistost, treznost njemi dopadljiva. Je ne norost kaj takšega trditi? V to društvo slobodomiselsko samo tistoga vzemejo, ki se zaveže da bo preganjao versko misel, da bo živo brez vere zvün Cerkve, da se na smrtno vüro ne da spovedati i ne po krščanskem zakopati pa de delau na to, naj se na vsakom pokopališči postavi sežigalnica za mrtvece, to je hramba v šteroj bi mrtvece žgali. To zadnje pa zato zahtevajo belialci, da ne bi dobo pokojni križa na grob, to je znamenja vere, štera iz vernih grobov glasno kriči: bo vstajenje mrtvih. To so dužnosti tistih, ki v to menažerjo ščejo vstopiti. Te vrste dijakov so se zbrali v Celji v mestu, ravno te, kda so naše ženske pobožno poslušale nauke misijonske. Dva tabora v enomistem mestu, dva popolnoma si sovražna nasprotna tabora. Šteri bo koli zmagao? Kristus ali belial? Pa je sploh mogoče drugomi zmagati kot Kristušu?

Končna zmaga bo Kristusova, to je gotovo. Večne Resnice obljava nam jo zagotovi: »I vrata peklerska je ne premagajo. To je gotovo, da materecerkve nemogoče iz sveta zbrisati. Tista pečina na šteroj sloni, je večna nepremakljiva. To je potrdilo božjih vüst. A te obstanek je samo po vojski, po borbi zapečaten. Pravica bo zmagala a samo z vojsko. Zato je pravo Kristus, da jo vrata peklerska ne premagajo, da bi nam naznalo, ka ta se borile, bile vojskuvale pravica i krivica, nebo i pekel, Kristus i belial. I v toj borbi je mogoče podleči na krajši ali dugši čas. Mogoče, da belialov tabor na en čas

oblada Kristusovega, čeravno končno od toga li premagán bo. I da je to mogoče, vprašajmo, pitajmo, kaj nam je včiniti, da preprečimo to začasno zmago belialovoga tabora. Zmaga je odvisna od velikosti i kakovosti vojaštva i voditeljstva. Madjarski pregovor pravi: »dosta gosek svinjo obvlada«. Če nas je dosta v enoj čupori, kakšte smo mali, močnoga preženemo, naj smo si samo složni. Prva dužnost naša je zato, naj slobodomiselni neverni tabor premagamo, da se vsi zberemo. Ta najprostejša in nevučenejša sirota nam ravno tak krepi vrste, kak plemenitaši, doktorje vučenessi in izobraženi sloji sploh. Zato pa znizimo se do malih, nižkih, slabih, ubogih nevučenih, — bratov, sester, ne pozabimo, da smo edni ž njimi. To je prvi predpogoj do zmage krščanskega tabora:

Občevanje s prostim ljudstvom.

Kakšen je naš tabor? To je drugo vprašanje, štero se mora rešiti. Na to pitanje odgovorim: vera brez dobrih del je mrtva. Dela naj pokaže naš tabor, dela i ne svaje, dela i nej razdor, dela i nej častiželjnost. Ki tisto pot tlači, kak mi, ne preganjajmo ga, boječ se, da spravi več pšenice v gümno kak mi. Pustimo ga, naj dela, ve ne dela za se, nego za celi tabor, za celo cerkev. Pa še nekaj. Ne iščimo si delà po svojem teki, po svojem gustuši, potrebo gledajmo. Kaj je najbolje potrebno, tisto rešimo najprle, potem pa pride drugo najbolje potrebno na vrsto. Kaj bom letao zdaj okeli v Prekmurji, da bi osnovo pevsko društvo, da mi druge potre

boče, krvave sile ponujajo roke, da je rešim potopa. Neaaslužijo to ljudstvo, štero je z svojov trdnov verov boljše vizem podrlo, da bi nazaj dobilo svoj urššanski tisk, šteri je je krepo i būdio versko i narodno pa zdaj vmira težko zadet od boljševiskoga ropa? Ne zaslužijo »Novine« najizdatnejše podpore ne ozirajoč se na stranke, da bi dalje šle svojo pot, števe so pripelale narod materi v krilo? Njim zameri to liberalna stranka, da so narodno zavest būdile? Njim zameri demokratična stranka, da so se potegūvale za doberbit prostoga ljudstva, kaj je i njeni namen? Je greh to, če njimi je po i v njih pot kazao i tūdi bo te najbolši človek, ki ga je pa tūdi Bog Kristus? — Ali bi z mirno dušno vestjo gledala krščanska stranka, če vmerjejo, na krili svoje matere potem ka so na krili mačehe močne bile? Pa naši prekmurski dijaki? Ne zaslužijo, da bi se širši krogi ne zanimali zanje? Bomo agitirali zdaj za nepotrebna društva, kda nam oni, — cvet bodočnosti, — brez stanovanja, brez prehrane, brez podpore, brez obleke, brez knjig, stojijo na pragi šolskoga leta i čakajo sprejem v prve slovenske šole kajti v Prekmurji je niedne slovenske šole ni bilo že više 30 let.

Delajmo zato tisto, kaj je najprle potrebno. To da našemi tabori dobro lice, izvrstno kakovost.

Podlistek.

Od brodarove hčeri, od kraliča, pa od nevoščene küharice.

Narodna.

Ednok je bio eden brodar, pa je meo dosta dece. Te so pa to same dekile bile. Brodar je zatoga volo jako čemeran bio na ženo, pa je pravo, ka či njemi še edno dekle porodi, tisto te on vtopi.

Nej dugo po tom je žena porodila, pa je to pa deklička bila. Brodara je te ravno nej bilo doma, ka je na brodi bio. Gda je domo prišeo, te so njemi pa ženske pravile, ka se je dečak narodo.

Brodar je to nej vervao, pa je šo gledat. Gda je vido, ka je pa dekla, jo je popadno, pa je bežao ž njov k brodi. Tam jo je v vodo namočo, pa je voda okoli nje vse zlata postanola. Brodar je zaj nej zno, ali bi jo vtopo, ali pa nahao. Dugo

Voditeljstva pa naj ne bo preveč. Tisti naj vodi, ki zna voditi, i nej ki šče voditi. Kaj nam hasni sto slabih generalov? Samo škoditi nam morejo, en dober več volá. Ki je sposoben za voditeljstvo, naj se ne drži nazaj, ki je pa nej sposoben, naj se ne ponūja. So skriti kinči, naprej ž njimi. Stopite na čelo črede! Pastire potrebuje prekmursko ljudstvo, pastirc, če nosijo reverendo ali pa ne, če so od domače strehe ali so sedne, pastire, šteri do politično, versko, gospodarsko ne sebe, nego ljudsvi pomagali, ka tabor pri Sv. Jožefi, tabor Kristusov premaga tabor mesta celjskoga, tabor belialov.

Pastire čakamo, ki te dober krščanski tabor v Prekmurji osnovijo i vodijo.

Kmečka zveza.

Dvoji namen, namreč da ohrani i razvija gospodarsko krepki, krščansko misleči kmečki stan, smo že omenili.

Zdaj razložimo način, kakda šče Kmečka Zveza te svoj namen doseči.

Kmečka Zveza združi kmete v eno društvo, organizacijo, štero bo kmete včilo, 1. kak moro gospodariti 2. kakšo politiko moro nasledovati, da se podigne njihov kmečki stan. Delavci majo svoje poslance, kmeti je tūdi moro meti. Dozdaj na Vogrskom je tisti dobo votum, ki se je ponođo i kak je prišo je tūdi odišo, sledkar se več ne brigao za nas. Iz med domačinov je jedini Hartner iz Sobote bio naš poslanec, ki pa je

si je premišlavao, pa jo je te nazadnje li neseo domo.

Doma je deteti mrzlo bilo, da je v vodo bilo namočeno, pa se je hapilo jokati. Med jočom so njemi pa z oči gimontje kapali.

Brodari se je to jako dobro vidlo pa si je že te nej več mislo, ka bi dekličko vtaplao, liki jo je gor odhrano, pa je jako bogat postao po njoj. Ovoj deci je vsigdar davao takše igrače, ka so se veselila, tja deklički pa takše, ka se je jokala, ve njoj je te več gimontov nakapalo vö z oči. Te gimonte je on tržo, pa je vnogo penez dobo za nje.

Te se je ednok zgodilo, ka je krao meo lovino. Ž njim je bio tūdi kralič pa njegov pidentar. Strelili so edno srno, pa njim je tista srna odbežala v log. Kralič pa pidentar sta šla za njov tak daleč, ka sta zablodila krej od ovih lovcov. Dugo sta blodila, pa gda jiva je noč najšla, sta ravno prišla k tistomi brodari. Tam sta mogla prositi za ostan. Brodar njima je to rad dao.

Kralič je jako trūden bio, pa je včasik zaspao, gda je dol legeo,

kmečkoga stana tūdi nikdar ne zagovarjao, kajti, kak se spominjamo samo ednok je spregovoril par reči v budimpeštinskom državnom zbori, pa te tūdi ne za kmete, ovek je pa mučao. Mi potrebujemo poslance, šteri so našega mišljenja i čutenja, šteri sprevidijo teškoče kmečkoga stana, so krščanskoga dūha kak mi. Takše nam pa »Kmečka Zveza« bo rodila.

Cerkveno.

Nedela po Risalih XIII. G. bavci so prišli pred Boga Kristususa. Gobova bolezen jih je na smrt obsodila, pomali bi mogli vsi zagniliti i tak strašno, grozno prejeti. Kristus jih je rešo toga mučedečega dugotrpečega vmiranja. Kristus i nej drūgi. Te beteg se zdaj še tūdi širi v Afriki, Aziji i vrači, lejša ga zopet Kristus, šamo Kristus. Ta bolezen je nezdravljiva in nalezljiva. Zgrabi se ti stoga, ki v dotiko pridez betežnikom. Boji se zato vsaki teh beležnikov, samo Kristus ne. Kristus namreč krepki dūhovnike, nūne katoličanske, da se vūpajo iti med te gobavce, je zdravijo, njim dvorijo, je na vero krščansko včijo, i dostakrat ž njimi vred segnilijo od betega, popraviči zgorijo od ljubezni do Kristususa. Pa ta vera, štera teliko moči ima, da jedina vrači te strašen teloven beteg, ne bi imela moči vračati tūdi dūševno gobo, greh? Vūpanje! Vračtielj gobavcev, Kristus je v prvoj vrsti zdravnik dūševnih gob. Zato je prišo naime na svet, naj vsakoj dūši naznani njeno očiščenje i ozdravljenje: »Odpūščajo

pidentar je pa dugo nej mogeo spat. Zaj je te pidentar vido, ka je brodar prineso ovoj deci takše igrače, ka so se radūvala, toj deklički pa takše, da se je jokala, ka so njoj te gimontje kapali vö z oči. Zatem je pa prineso takšo igračo, ka se ta deklička smejala, pa so njoj te pa rožike kapale vö z zobi.

Pidentar je to vse dobro vido, pa je povedao kraliči na drūgi den, gda sta stanola, pa šla na lovino. Kralič bi pa tūdi rad to vido, zato sta se na drūgi den tak dugo tam oklepala, ka sta te zvečer pa šla nazaj ta spat.

Gda sta si večer dol legla, je brodar pa tak delao, kak prvi večer. Tistoj deklički, štera je že te dvanašet let stara bila, je prineso takše igrače, ka se je jokala, pa so njoj te gimontje kapali vö z oči. Zatem je pa pa prineso takšo igračo, ka se je smejala, pa so njoj te rožike kapale vö z zobi.

Gda je kralič to vido, je proso brodara, ka bi njemi tisto dekličko dao za ženo. Brodar se je vögučao, ka je on sirmak, pa to nemre včiniti.

se ti grehi, več ne greši.« I vraštvu za odstranitev duševne gobe, greha, je svetstvo pokore. Tü je Kristus doma, tü je on sam zdravnik. Namestnik njegov, spovednik je samo stolec, na šterom sedi, odvezo Kristus da, zdravilo on vlije v rane, namestniki se samo rana, goba pokaže, vse drugo je Kristusovo delo. Pa bi se bojali to rano pokazati, to gobo odkriti, od štere zagnjili cela duša za vso večnost?

Ne pozabimo, gobe, grehe, nevole samo Kristus vrači, samo njegova ljubezen so te že té na duši ali na teli, na duši človeka ali družbe, na teli človeka ali teli družbe.

Tolažljivo pismo sv. Oči, rimskomi papi so poslali lavantinski knez in škof dr. Mihael Napotnik. V tom pismi z najlepšimi rečmi tišajo lavantinski nadpastir sv. oče žalost štero čütijo v svojem srci zavoljo tistih vnoгих krivic i nevol, števe Maticerkev zdaj prenašati mora.

Na duhovne vaje v Celje je prišlo veliko število pobožnih, vernih žen; iz Prekmurja jih je više sto prišlo. Duhovne vaje so se začele 1. sept. pri sv. Jožefi; končale so se 5. Do srca segajoči govori g. misijonarjev ostanejo v vednom spomini v maternih dušah. Duhovnih vaj se je vdeležilo posebno veliko število Prekmurk. Od boljševikov pregnana njihova pobožna srca so se na stežaj odprla božjim navukom. Med govorniki je bio tüdi Prekmurec Čontala iz Motovilec, prvi z Prekmurja, ki je z družbe Misijonarov svojim rojakom glaso slovenski božje reči. Pred njimi smo meli toti že ednoga

Kralič je pa to nikaj nej marao; on je li pravo, ka si jo vzeme za ženo.

Brodar je nato obečo tisto dekličko kraliči. Šla sta zato k zapisavanji, pa sta bila v zaročkaj. Za en časek so se pa te pelali po sneho.

Kraljič je pa meo edno küharico, štera je tüdi mela takšo hčer, ka bi si jo kralič lejko vzeo, samo ka je ne za njo marao. Ta küharica je zaj pravila kraliči, ka bi dobro bilo, či bi se njena hči tüdi ž njim pelala, ka bi njoj tam kaj pomagala. Kralič je to dovalo.

Te so šli na gostüvanje tá k tistomi brodari, pa gda je gostüvanje minolo, so pelali sneho domo. Mladi krao je nej sedo poleg snehe, liki je meo na skrbi vojake, ka so se pred njov jahali. Kričao je zato nazaj:

— Pazte na sneho, ka se njoj ne zgodi hüdo!

Poleg snehe sta pa sedeli küharica pa njena hči. Gda je mladi krao velo, ka bi na sneho pazili, je küharica pravila snehi:

— Mladi krao to veli, ka bi ti odsekali roko.

rojaka v toj častitoj družbi, dr. Sobočana iz Gomilic, a toga je dober Bog lani k sebi pozvao, prle kak bi nam kazati mogo pot zveličanja.

Male meše ali narodjenja B. D. Marije god obhaja vütro Maticerkev. Kaj zarja pomeni te da se, deni v naravi, to pomeni Marijino rojstvo v duši: prihod Sunca večnoga. V starodavnih lepih gotiških cerkvah pri Nedeli i na Tišini je proščenje te den.

Za krščansko gledališče je vlada v Badeni ne Nemškom veliko stopnjo naredila. Prepovedala je predstave nedostojnih prizorov (reči) i ostro oredila, da mladina ne sme obiskavati kinogledališč.

Sveti oča za Jugoslavijo.

Dr. Anton Bonaventura Jeglič, ljubljanski knez in škof, so zadnje dni meseca augusta obiskali v Rimi sv. Očo, Benedikta XV. Škofi majo namreč dužnost da konči vsako peto leto obiščejo grobe sv. Petra i Pavla apostolov i poročajo o stanji sv. škofije, to je, kakše krščansko življenje je po njihovej püšpekiji. To dolžnost so spunili zdaj ljubljanski knez in škof, šteri so se teliko potegüvali z dr. Krekom in dr. Korošcom za ustanovitev države Jugoslavije.

Sv. Oče so jih jako ljubezljivo sprejeli i tričetri (trifrtale) vüre se ž njimi razgovarjali. Svetoga oča jako veseli, da v Sloveniji krščanstvo dobro stoji i so močnoga prepričanja, da v našoj državi nekrščanski tabor nikdar ne pride do zmage. —

Sv. oča so nadalje naznanili knezoškofi, da l. 1915 med Srbijov i

Sneha je pa nej razmila, ka je mladi krao velo, zato ka je on gučav po drugom jeziki, pa je odgovorila:

— Či mladi krao tak veli, te mi odsekajte.

Küharica njoj je nato odsekala roko.

Te se pelajo dale. Gda so se pelali prek po ednem mosti, je mladi krao pa kričao:

— Pazte na sneho, ka se njoj ne zgodi hüdo!

Küharica je pa zaj pravila snehi: — Mladi krao to veli, ka bi ti odsekali nogo.

Sneha je nato odgovorila: Či mladi krao tak veli, te mi odsekajte.

Küharica ji je odsekala nogo.

Te so se pelali dale, pa je za 'n časek mladi krao pa kričao nazaj: — Pazte na sneho, ka se njoj ne zgodi hüdo!

Küharica je pa zaj pravila snehi: — Mladi krao to veli, ka bi ti oči vö spejnoli.

Sneha je nato odgovorila: — Či mladi krao to veli, te mi spejnite.

svetov stolicov sklenjena pogodba se raztegne na celo Jugoslavijo, kda se njoj meje določijo i mir podpiše i ka te pošljejo v njo svojega zastopnika. Naš kraj tečas ostane pod sombotelskov škofijo, po podpisu mirü pa se k lavantinskoj (mariborskoj).

Knezoškof so v Rimi to tüdi zvedli, da svetoga oča boli, ka Italijani tak grdo ravnaajo z Slovenci, i so že večkrat posreüvali pri italijanskoj vladi, naj se naši odpelani duhovniki i lajiki domo spüstijo.

Da bi se mesto dijačkoga jezika božja služba v slovenskom zvshevala pri nas, kak škofi jugoslovanski želejo, mamö v Rimi tüdi pomočnike pri sv. stolici.

—————
| Vestnik „zveze prekmurskih dijakov“ |
—————

Staršem prekmurskih dijakov.

»Mi smo sovražniki katoličanstva, sovražniki katoličanske cerkve... Mi smo zavrgli vero svojih očetov... Začnimo odkrit boj proti krščanstvi, da zmaga Svobodna misel.« L. 1908 so gučali sinovi krščanskih rodilelov, krščanski dijaki krščanskih starišev. Zakaj je ta nesrečna mladina tak grozno zablodila? Prišla je v šoli z nevernimi v dotiko. Včasi je profesor bio neveren, včasi pajdaš, včasi hiša, kje so stanüvali. Najdragši kinč, vero, so zavrgli, zato ka je ne bilo nikoga, ki bi pazo na nje. Skrbna materna roka ne mogla do njih, drugi pa neso se brigali za nje, kak živejo. To pot se je veliko dijakov pokvarilo. Naj mi naše prekmurske dijake rešimo, naj ne postane ž njih božji sovražnik,

Küharica njoj je zavö spejnola oči.

Za tem so se pripeljali na eden velki most, ge je prece velka voda tekla ocpodi. Mladi krao je tü pa kričau nazaj:

— Pazte na sneho, da se ji nič ne zgodi hüdo!

Küharica je pa zaj pravila snehi: — Mladi krao to veli, ka bi te notri v mlako vrgli!

Sneha je nato odgovorila: — Či mladi krao to veli, te me vrzte.

Dalje prihodnjič.

Jaz bi rad cigajnar bio...

Narodna.

Jaz bi rad cigajnar bio...

Rdeče hlače nemam;

Rdeče hlače tam dobim,

Püšleca pa nemam.

Da bi edna takša bila,

Ka bi mi ga dala,

Jaz bi njoj pa piti küpo,

Ker bi se smejala.

nego Boga ljubeči človek, smo ustanovili »Zvezo prekmurskih dijakov«, štero prikapčimo krščanski dijaški zvezi v Sloveniji. Namen naš je paziti, naj mladina verna, nepokvarjena ostane, naj dobo zato pošteno stanovanje pa poleg toga še penezno pomoč siromaški dijak, ka lahko dokončajo svoje včenje. Oprosi zato uredništvo »Novin« vse katoličanske i evangeličanske starše, šteri majo dijake, naj se zglasijo do 12. septembra pri podpisani, ka njihovim dijakom sprosimo mesto i če trebe kakšo podporo. Naj pošlejo podpisani svedočanstvo šolsko i krstni list dijaka pa naj napravijo, na koj ga ščejo dati šolati, ka bom se znao za potrebno poskrbeti. Termin 12. september, te den moram vse že pri roki meti.

Celje, sv. Jožef,

Klekl Jožef,
vp. župnik.

Prekmurskim dijakom se naznanja, ka se v Sloveniji šolsko leto na srednjih šolah septembra 22. začne.

Za dijaško zvezo se je priglasila Fortun Veronika, šolarica 4. mestjanske šole iz Nedelice.

Podpora našim dijakom. Prezvišeni ljubljanski knez in škof dr. Anton B. Jeglič je sprejeo v svoj zavod v Št. Vidi vse prekmurske dijake, ki so dobroga obnašanja. V tom krasnom zavodi je gimnazija krščanska, včijo duhovniki. Dijaki lahko ido v duhovski ali svecki stan, kam ga dušna vest vleče. Lansko leto je 350 dijakov bilo v tom zavodi. Lehko si mislimo, kolko dela, potroškov je tam, kje se vsaki den više štiristo ljudi mora nahraniti. Zato najraj vzeme zavod, če starši za dijakom kakši živež pošljejo (zrnje, melo, grah, olje, mast — kaj pač morejo), penez pa menje.

Prezvišeni lavantinski knez in škof dr. Mihael Napotnik je tudi obljubo svojo pomoč, da se sprejmejo v Maribori v dijaško semenišče tisti prekmurski dijaki, ki ščejo svecki duhovniki postati.

Gospodje Misijonarje (Lazaristi) v Ljubljani sprejmejo dijake od 2. razreda naprej pa njim dajo brezplačno stanovanje i ščista po ceni hrano, če ščejo postati misijonarje.

Dr. Anton Jerovšek, ravnatelj tiskarne sv. Cirila v Maribori, ja odločo 1000 K podpore našim dijakom.

G. Vladimir Pušenjak, nadrevizor v Maribori, da obed i večerjo vsaki den brezplačno ednomi našemi dijaki.

Glasi.

Drage vžigalice v Prekmurji. Tožba je prišla do nas, da se vžiga-

lice (spice) predrago tržijo prinas. Prek Mure stane škatla 30 fil. — par stopajov nazaj v Prekmurji pa že 60 fil., to je ravno ednok tolko. Če vsaka škatla 30 fil. foringe služi, potem de naj bolje da vsi vse povržemo pa mo šli spice odavat. To se najbolje izplača. Gornjeradgonska zadruha nameni poldrugi milijon škatel vžigalic dati Prekmurcom. Če za vsako škatlo 30 fil. foringe mogoče zasluziti potem samo na teh špicah si 450 jezer koron zasluzimo. Što razvija te cene? Što si deva te dobičke v žep? Prosimo g. civilnoga komisara, naj cene določi.

Proščenje in sejne. V nedeljo 14. t. m. je proščenje, drugi den v pondeljek, 15. pa sejne v Črensovcih.

Pazka! Iz Ljutomera glasijo, ka si tam neki židovski trgovec z Bakovec voz za vozom blaga naklada i vozi v Prekmurje pa tak prestopi prepoved civilnoga komisara, ki je prepovedo prevoz dotečas dokeč se cene ne določijo i potrebčine po vesnicah vkup ne spišejo. Prosimo preiskavo, kaj je na tom istine. Pijavk ne bomo trpeli na svojem teli, zadosta so nas že zeccale.

Vsako krščansko hišo priporočamo Sveto pismo Novega zakona, štero je po naročili i pod varstvom premilostljivoga lavantinskoga knezoškofa dr. Mihaela Napotnik priredo Jožef Zidanšek. Dobi se v Mariboru v tiskarni sv. Cirila za 6 K.

Ujetniki se vračajo domo. Jugoslavija je pustila domo vlovljence Nemške Austrije, ta pa naše, štere so v Maribori slovesno sprejeli.

Nevole v Beči. V Beči je grozna dragoča i pomenjkanje. Premog (vogelje) njim je popolnoma zmenjkao, ka niti električni vozovi ne vozijo po vulicah. Edno nevolno pišče košta 100 koron, riba 50 koron.

Angleška misija je prišla pod vodstvom Cunninghama iz Beča na tisti del Vogrske, šteri je Nemškoj Austriji prisojen, posebno v Šopron.

oooooooooooooooooooo

Na podporo M. Lista i Novin s darovali v kronah: N. z Adrijanec 6, Tličar Kata 7, Hotize 2, Dolnjabistrica 12, Gruškovnjak Martin z g. Bistrice 4, Plej Bara 1, Gonza Anton z G. Bistrice 6, Smodiš Martin 840, Horvat Kata (Lejšnjekova) Črensovec 100 K, Hozjan Štefan v V. Polani nabral 71 K. Darovniki so: po 2 K: Kranjec Štefan, Raščan Ana, Kelenc Matjaš, Prša Štefan, Hozijan Štefan; — po 4 K: Špilak Ana, Tivadar Štefan, Žeralin Štefan, Jaklin Štefan, po 1 K: Copek Jožef, Hozijan Štefan, Petek Bara, Petek Franc, Prša Ivan, Laki Janoš, Sobočan Ivan, Žalik Jožef, Zver Ivan, Žerdin Jožef, Balazek Ana, Žerdin Janoš, Kelenc Štefan, Tompa Ivan, Žizek Štefan, Matjašec Štefan, Jaklin Štefan, Tivadar Martin, Laki Jožef, Laki Štefan, Tivadar Matjaš, Bogdan Mihal, Žerdin Jožef; po 60 fil. Tkalec Bara, Jaklin Ivan; Balazek Marija 3 K; po 40 fil.: Žizek Mihel, N., Kramar Marko, Jesič Janoš; Lacko Marija. —

Politični pregled.

Mirovna konferenca je Radgono z levim bregom Mure prisodila Nemški Austriji, naj ta državica ležej more shajati. V spremnom pismi, štero je konferenca Nemškoj Austriji z mirovnov pogodbom izročila, se ta označuje kak odgovorna za svetovno vojsko. Radgonski Slovenci so protest poslali v Pariz potom ljubljanske vlade, da ne privolijo v priklopitev k Nemškoj Austriji. V celoj radgonskoj okolici i mesti je samo stoedenajset takših ljudi, ki nevejo slovenski. Desetjezer je pa Slovincov ali slovenski govorečih. Radgono so zato pustili naši Nemškoj Austriji, da ne bi zgubili Maribora. Če se meje Prekmurja zaprejo, Radgona ne more živeti, to sami sprevidijo, i zato bi vnogiraj bili v Jugoslaviji. — V razdelitev Tracije, kje Bolgari i Grki prebivajo, Wilson nešče privoliti. — Nemška Austrija, dnes, 7. septembra mora mir podpisati. —

Jugoslavija. Krščanska ljudska stranka, naj delavci, uradniki ne odpadnejo od svoje plače, na dva meseca podpira demokratsko vlado. Vlada nema večine, zato se še zmirom pogaja z strankami. — Vlada je predložila načrt, kak se mora včiti v ljudskih šolah i ka krčme more posebno dačo plačati, štere do mele zabave (igre, plese); te dače en del dobijo sirqte.

Naša delegacija v Belgradi. Iz dolnjega dela Prekmurja, štero so Hrvati šтели pod horvacko upravo spraviti, je deputacija hodila v Belgrad, da protestira proti delitvi i da Prekmurje celo zato ka samo Slovenci prebivajo v njem i ne Hrvati tudi pride pod slovensko upravo. Delegacija je povsod z velikim zanimanjem bila sprejeta. Svetozar Pribičević, vodja demokratov, je jako prijazen bio do deputacije i njej naznalo, da je to samo ob sebi umljivo, da ostane hasek gladkogaposlovanja vsled želje celoga prebivalstva civilna uprava Prekmurja v slovenskih rokah. — Deputacija se je poklonila tudi vojvodi Mišiči i francozkomi grofi Begoni, ki je v Parizi dosta pomagao za Prekmurje pa ga povabila na obisk v Prekmurje.

Vogrsko. Na vrh vlade je prišo zopet Friedrich, šteroga bodo vse stranke podpirale, naj ga omogočijo, da red spravi v državo, štero je boljše vizem tak grozno zmučio. Ministrski predsednik Friedrich je izjavo: Na Mažarskom je samo dvoje mogoče: ali prevzeme vrhovno oblast ententa sama, ali se pa počaka na izid volitev, štere namerava vlada še tekem septembra izvesti.